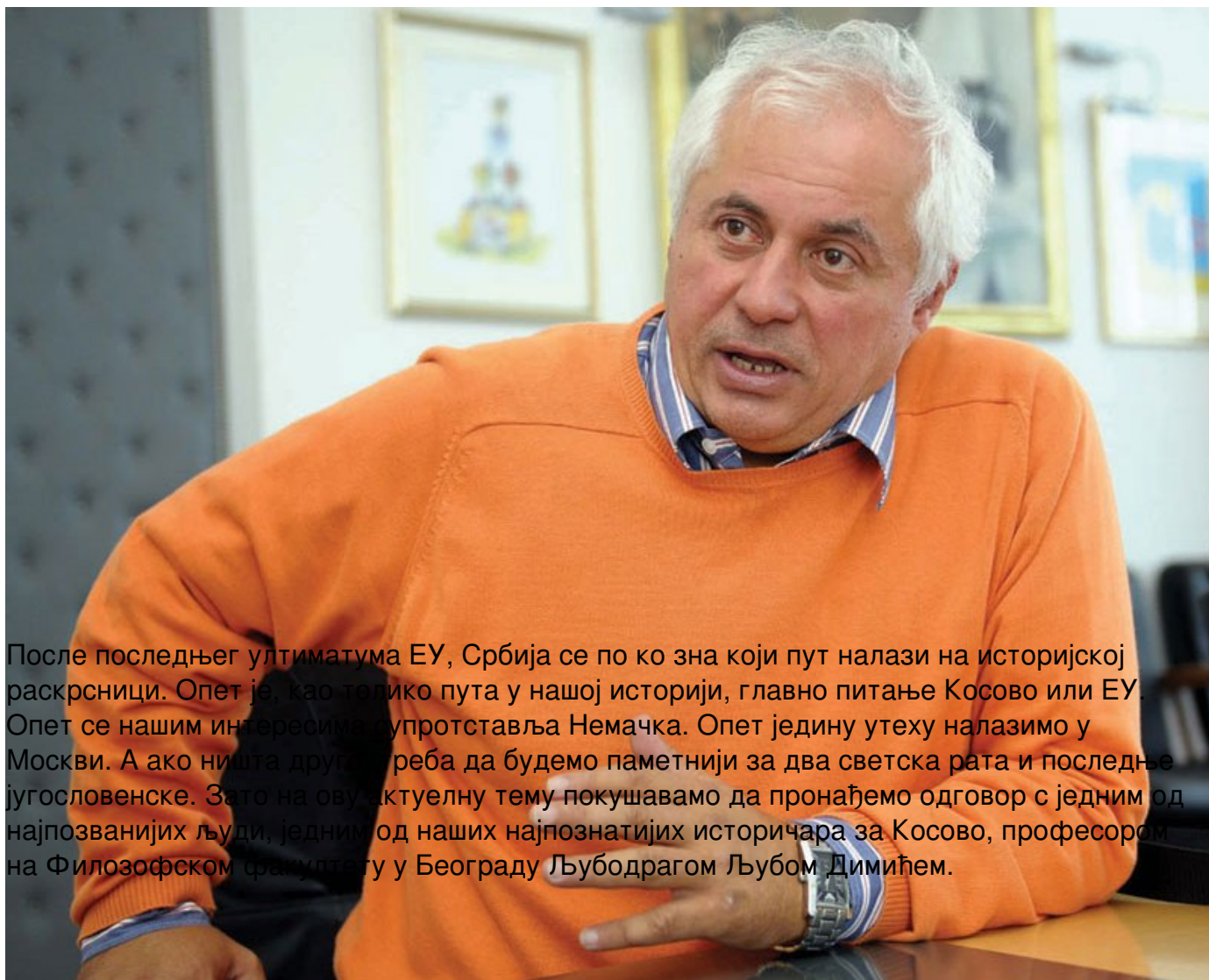

У дипломатским преговорима не можете тражити више од скромног захтева и добити више од још скромнијег уступка уколико сте мала земља и без савезника из круга великих сила. То се мора знати, томе нас историја учи. За више је потребно савезништво са силама у чије сте интересе "уклопљени", јака војска, стабилна и јака економија, добра школа. Србија, нажалост, тиме у овом тренутку не располаже.

После последњег ултиматума ЕУ, Србија се по ко зна који пут налази на историјској раскрсници. Опет је, као толико пута у нашој историји, главно питање Косово или ЕУ. Опет се нашим интересима супротставља Немачка. Опет једину утеху налазимо у Москви. А ако ништа друго треба да будемо паметнији за два светска рата и последње југословенске. Зато на ову актуелну тему покушавамо да пронађемо одговор с једним од најпозванијих људи, једним од наших најпознатијих историчара за Косово, професором на Филозофском факултету у Београду Љубодрагом Љубом Димићем.

И зато за њега прво питање - шта је главна историјска поука коју треба да зна наша власт, али и народ?

- Поука којој нас учи историја говори да је једини трајни успех у дипломатији онај којим су задовољне све стране укључене у преговоре. Кад се намећу ултимативна решења, врше притисци, прибегава уценама, намере оних који то чине постају крајње сумњиве,

неповерење изражено а резултати тако сачињеног 'договора' недуговечни. Историја нас, такође, учи да су дуготрајнија целовита решења а не она која се постижу на 'парче'. Политика која се води без јасног плана и циља, на 'кратак рок', најчешће је штетна, а резултати који се постижу на такав начин изнуђени - каже за Недељник професор Љубодраг Димић.

У чему је највећи проблем у последним преговорима, и где видите решење?

- Наметање решења у форми ултиматума одбацује умереност, тако потребну врлину у дипломатији, дискрецију, настојања да се сачува достојанство и углед страна које преговају. "Решавање" питања захтева и дубинско познавање проблема о којима се преговара. Захтева знање, обавештеност, поштовање права, познавање историје Балкана, балканских народа и балканских друштава, економских односа, постојећих ресурса, интереса суседних земаља и великих сила које се боре за моћ... Игнорисање свега наведеног никада није добро, понижавајуће је, а онда и фрустрирајуће што неминовно води накнадном "отварању" питања, новим сукобима, губитку времена, потрошњи генерацијских енергија. Све то спутава убрзани развој. Мали и сиромашни народи Балкана свега имају више од времена.

А посебно нације као наше, које су прошле кроз деведесете?

- Везивање целог проблема с којим се данас суочава Србија на Косову и Метохији за период који персонификује Слободан Милошевић, упућује на закључак да се "плитко оре" и да се мало шта разуме или жели да разуме у историјској вертикали која обележава конфликт два народа која живе на "заједничкој земљи". Морамо бити свесни да администрације живе од успеха и не презају од свих начина да га остваре. Читаве каријере службеника почивају на "успесима" који суштински то и нису, који су често лажни, виртуелни и тога су сви свесни. Ипак, брзина којом се данас живи, површност која доминира у свему, намеће своје критеријуме вредности и "моралне норме". О последицама повучених потеза мало ко размишља у времену привремености у којој се живи и функције која се обавља у тачно временски одређеним мандатима. А мали народи попут Срба и Албанаца немају времена за губљење али имају довољно времена да реше своје историјске конфликте на трајан начин.

Велика Албанија настаје пред нашим и очима целе Европе

Пише: Љубодраг Димић
недеља, 14 април 2013 20:09

Велика Албанија настаје пред нашим и очима целе Европе

Пише: Љубодраг Димић
недеља, 14 април 2013 20:09

Велика Албанија настаје пред нашим и очима целе Европе

Пише: Љубодраг Димић
недеља, 14 април 2013 20:09

